

למעיים. לכן, כ-90% מהמגש מוצא את דרכו לאשפה, וחסל סדר הארוחה. נניח שזהו זה, אבל כאן עוד מגדישים את הסאה.

הסוהרים הם אנשים סיקחים אולי, אבל ידיהם חזקות כמוטות-פלדה. ואם ידיהם חלשות, הם נעזרים באלות, אף-על-פי ש' החוק קובע שימוש בכוח נגד אסירים. יבוא רק נגד תגובה אלימה מצד אסיר. אבל כנראה, גם התבטאות לא-נכונה מפי אסיר הינה תגובה אלימה.

היחס לאסירים כאן הוא כאל כלבים שוטים. כדי להתרשם נכון ממה שכתוב, צריך לבוא ולראות. בואו בהמוניכם!

ומיסר מילים לגבי הווי או בידור. סרט — אחת לשבועיים. ספורט — שעה בשבוע. ולא באופן כללי, אלא רק ליחידים סגולה. מועדון איך. חדרי-הטלוויזיה מקסיים, עונה לדרישות של מיקלט אטומי. אבל לא משנה. הכל ממילא קריקטורה.

אסיר, כלא דמון

תקנה דראקונית

כוותיק שבנותיקים בארץ, שיש לו ילד דים בחו"ל, אני מזדהה עם כל מילה בה מאמרו של מר שרגא מן מאונטריו, קנדה ("פורום", העולם הזה 2013). תחת הכותרת "היורדים רוצים הביתה".

הוא ביטא, בכתב, את המרירות וההרגשה שלי בנדון.

נכדתי יצאה את הארץ כתינוקת, בגיל של שנה וחצי, והיום היא סטודנטית באר-ניברסיטה. אשתקד, כמו בשנים קודמות, ביקרה בארץ בכלל ואצל הסבתא והסבא בפרט, וגם השנה עמדה לבלות את חופשת הקיץ בישראל, והנה, לתדהמתה — ולתדהמתנו — חסמו בפניה את הביקור בארץ. בגלל תקנה(?) שבין הגילים 18-22 מר-שים רק ביקור אחד בארץ, והיות שביקרה בארץ אשתקד, אז...וזהו.

ילמדניווא העולם הזה, מה ההיגיון ב-תקנה או בחוק דראקוני זה?

ומה טוב יצמח למדינת ישראל, אם נכדתי תבלה את חופשת-הקיץ שלה עם הוריה בטאיהי?

יוסף פליגרמן, תל-אביב

מהו סרט מושג?

ברשימה "השיקסע מתחזה ליהודיה" (העולם הזה 2013), הזכרתם את הסרט הישראלי איריס, וצירפתם אליו את מילת-התואר "כושל". בכך הצטרפתם, אולי מבלי להתכוון, למקהלת קושרי-הכתרים של סירטי החאמינאדוס למיניהם.

הסרט איריס היה, בזמנו, סרט רגיש ו-יפהפה, מצולם להפליא, ואף מאמרי-הביר קורת של העולם הזה הנכבד ציין את הי-סרט לשבת. העובדה שמאו נוצרו רק סירטי נורית למיניהם, ורק הם זכו בהצ-לחה מיסחרית גדולה, תוך זילזול מופגן בכל מה שקשור למלאכת עשיית הסרטים, אינה מחייבת לזכות כל סרט שלא עבר את מיליון המבקרים בתואר "כושל".

הסרט איריס זכה בישראל ליותר מבק-רים מאשר שמונה וחצי של פליגי, החותם השביעי של ברגמן, או הירושימה אהובתי של אלן רנה. האם הייתם מכנסים סרטים אלה כושלים, בגלל היותם סרטים של מאתיים-אלף צופים בלבד?

יצחק שני, תל-אביב

בעיית 6500 הדונמים

בפרשת הפקעת-הקרקעות בגליל, ששימ-שה עילה בלתי-אמצעית לאירועי יום-הא-דמה במיגור הערבי-ישראלי, מעלים הי-שילטונות טיעונים תמימים-לכאורה, שאי-נם עשויים לעמוד בפני ביקורת עניינית. 6500 הדונמים של קרקעות בבעלות ערי-בית, האמורים להיות מופקעים בגליה-הפק-עות הנוכחי, אינם מהווים "ביג דיל" כשי-לעצמם. אולם כשקוראים בעיתון כי 3500 דונמים, השייכים לכפרים עין-מאהל, משי-הז, כפר-כנא וריינה, מיועדים להרחבת נצרת-עילית (שבה אין מרשים לערבי לש-כור דירה), ועוד 2000 דונמים השייכים לי-כפרי ביקעת בית-היכרם מיועדים להרחבת איזור-התעשייה של כרמיאל (שאף בה אין נותנים לערבי דריסת-רגל), אין מנוס מן המסקנה שבמצב, מדובר, בכל הפשטות, (המשך בעמוד 8)

(המשך מעמוד 4)

נצור לשונך מרע ופיך מדבר מירמה. ועוד נאמר בנדון: "סייג לחוכמה — שתיקה".

משה ארמשטיין, נתניה

נץ או פלסטיון

ברצוני לצטט מה שכתב צבי שילוח בדיעות אחרונות מן ה-4 באפריל השנה, תחת הכותרת: "גהלים לוחשות בגליל".

"...כל ילד יודע היום, שאילמלא בריחת הערבים ההמונית בשנת 1948 — מדינת ישראל, אפילו בגבולות החלוקה של האו"ם מנובמבר 1947, לא היתה יכולה להתקיים, לא-כל-שכן בגבולות שביתת-ההגשק המור-תבים, כפי שנקבעו בתום מלחמת-השיח-רור".

ובכן, נץ או פלסטיון? משה כהן, חיפה

אך תתנו יד למזימה הפושעת

הזדעזעתי לקרוא את גילוי-הדעת של קבוצת תלמידי תיכון (העולם הזה 2013), בעניין "הטיפול של מישטרת ישראל ו-צה"ל בתלמידים בגדה".

אל לציבור תלמידי ישראל לתת את ידו למזימה הפושעת של שוגאי ישראל, ולנצל תלמידיותו כערביים לעשיית הון פוליטי.

ארז ביי-עזר,

י"ר מועצת-התלמידים הארצית, תל-אביב

תמונת השבוע

בית-העלמין בעי-התיקווה מארץ לארץ משה בוארון, ירושלים

גן-החיות דמון

על כתף הר סורח במרומי הכרמל, ניצב לו לתיפארת מיבנה, המתיימר להיקרא בית-סוהר, והמכונה כפי כל "דמון". אם היינו מכנים בשנות ה-20' אותו מיבנה בשם "בית-סוהר", נחא. אבל בעידן של-נו, אין מיבנה זה מתאים להיקרא אפילו גן-חיות.

המגורים, ובכן, ב-20 חדרים בערך מפוי-זרים כ-200 אסירים, בחלק מן החדרים יש שירותים לתפארה ממש. כדי להת-פעל, חייבים לראות בעיניים. בזמנו, בעידן-החלל, כנראה אין נוקקים לשירותים. לכן, הנהלת בית-הסוהר דמון מרשה לעצ-מה לשכן בשישה חדרים כ-60 אסירים ללא שירותים כלל, ואם חלילה, באמצע הלילה נוקק האסיר לשירותים, עליו להודין ב-סבלנות זו שיפציע השחר הגואל.

אשר למיקלחת, אז לכולנו יש מיבנה המתיימר להיות מיקלחת. הוא מצחין, ומים חמים? רק במיקרים נדירים וזכה האסיר במיקלחת החמה. היחס הוא 1:50. ארבעה האי-מיקלחת 200' אסירים. נחמד, נכון?

אבל גולת-הכותרת היא חדרי-האוכל. כי כניסה אליו קיימת סכנת-החלקה, משיכבת-השמן העדינה המרוחה על הריצפה, כדי שלא תחליד, כנראה, אגב, הריצפה מר-בטון. קיבלת את המגש בחלון-החלוקה? נפלא. תאוה לעיניים, אבל כנראה שלא

את חשובה לנו יותר מקנייתך. תני לנו לפנק אותך במרחק שני צעדים מ-**מיני וחייה** (פסג' הוד), מעבר לכביש, בחצר מחכים לך עם חיוך לבבי, עם שטיח מקיר לקיר, ספל קפה והרבה יופי.

שלך — מיני אקסקלוסיב, ארנקים ואביזרי עור בסגנון איטלקי

פרוג 5, תל-אביב טלפון: 23 92 69

exclusive

מיני וחייה